

αγροφύλακα και ασφαλίτη γωνία, ιστορίες απ' το χωριό

«Αυτός εκεί, που μιλάει έξω στο τηλέφωνο, είναι ασφαλίτης», λέει ο Λ. δείχνοντας συνωμοτικά έναν τύπο που κουβαλάει τη λέξη συνωμοσία στο δερμάτινό του, φοράει ένα φαρδύ παντελόνι και παπούτσια σκαρπίνια, άλλης εποχής. Η γαμημένη η φυσιογνωμική είναι ένα από τα ορμητήρια του φασισμού αλλά καμιά φορά, έτσι όπως έχουμε γίνει, πέφτει μέσα: στους φόβους, στα στερεότυπα και στις εικόνες που κατασκευάζουμε για το κράτος και τα δουλικά του, για τα πιο κοντικά και τα πιο μακρινά χέρια του.

Καμιά φορά οι κατασκευές είναι αληθινές.

Ο Λ. λέει ότι τον έχει δει έξω από το μαγαζί να μαζεύει με «κάτι άλλους» με πολιτικά, «κάτι μετανάστες». Κάπως έτσι, κάτι το ένα, κάτι το άλλο, μια εθνική συμφιλίωση τότε, ένα παρτάκι κατανάλωσης πιο μετά, κάτι μαγκιές στο δρόμο, στις παραλίες και στα πορτοφόλια, κάτι λάμπεις από οράματα αγίας καριέρας που τραγουδήθηκαν αργότερα ως «αγία νοσταλγία» και λοιπά χιλιοτραγουδισμένα.

Ο ασφαλίτης λοιπόν είχε έναν πατέρα που ήταν αγροφύλακας. Έτσι λέει ο Κ. που κάθεται δίπλα μου και έχει στήσει αυτί σ' αυτά που μου λέει ο Λ. – έρχεται και προσφέρει στη συζήτηση την κατάλληλη στιγμή.

«Οι αγροφύλακες ήταν ρουφιάνοι εκείνη την εποχή, όσοι ήθελαν τον βασιλιά και λοιπά, τους είχανε τακτοποιήσει. Άκου να δεις τι είχε κάνει αυτός (ο αγροφύλακας) για τον γιό του (τον ασφαλίτη). Η μάνα μου ήτανε δασκάλα, και μια μέρα, πιτσιρίκι εγώ τότε, τον θυμάμαι να έρχεται με μανία και λύσσα και να χτυπάει την πόρτα του σπιτιού μας, κόντεψε να την γκρεμίσει θυμάμαι. Μπαμ, μπαμ, χτύπαγε σαν τρελός. Ανοίγει η μάνα μου

την πόρτα, τονε βλέπει έξω. 'Κυρία', της λέει αυτός με ένα ύφος παρακαλετό μάλλον παρά απειλητικό. 'Θέλω να περάσεις τον γιό μου στην επόμενη τάξη γιατί θέλω να τονε κάνω παπά'...».

Στην «οδό Αγροφύλακα και Ασφαλίτη» πάντα υπάρχει μια μυρωδιά από λιβάνι και αντίδωρο: για να πάνε όλα καλά, να υπάρχει δουλειά, και να μας φυλάνε εκείνοι καλά και τα παιδιά τους καλύτερα.

*φωτογραφία εξωφύλλου απο [εδώ](#)